

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 237.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000320240/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

»Den Fremmede kan følges med mig, om det behager ham,« sagde Tilio. »Hvor agter I jer hen i Byen, om jeg maa spørge?«

»Vil I ledsage mig til det nærmeste, gode Herberg, saa er det nok for det første,« sagde den Fremmede. Han var en høj Mand af rank Holdning; Stemmen stærk og dyb; det var allerede saa mørkt, saa Tilio kun utydeligt kunde skjelne hans Udseende. — »Vil I det, saa kan vi gaa,« tilføjede han, efterat have betalt Færgemanden.

»Saa skal vi her ind over Isen,« svarede Tilio, — og de gik en lille Tid i Tavshed. Han skottede nysgjerrigt til den Fremmede. Men denne havde en stor, pelsforet Kappe paa, som det var vanskeligt at dømme noget efter. — Saa vidt Tilio kunde see, havde han en Fjer i sin Hovedbedækning, — det kunde gjerne tyde paa en Krigsmand eller en adelig Person. Han syntes ogsaa, der lød en svag Klirren eller Raslen, hver Gang den Fremmede satte sit venstre Ben frem. Maaskee havde han Sværd under Kappen, eller maaskee Jærnharnisk.

»Hvad er I for en Mand?« sagde han pludselig og ikke i nogen særlig høflig Tone til Tilio. Denne vidste ikke ret, hvordan han skulde tage det, men fandt saa, det var bedst at nævne sin Værdighed:

»Jeg er Baccalaureus ved Universitetet i Wittenberg,« sagde han.

»Guds Død og Pine!« sagde den anden. »Og hedder?«

»Joannes Tiliavallensis.«

»Joannes det er Hans, — det er Hans, ja. Tilia — er en Lind. Hvad er saa *vallensis*?«

»Vallis er en Dal; vallensis —«

»Vel saa, vel saa: *Hans Lindenthal!* — Paa Latin er det et langt Navn; men I er jo ung, I har Tiden til jer Raadighed, og kan bruge den, som I vil. Jeg er ældre. Hvorledes maa jeg kalde jer?«

Nu tog Tilio Mod til sig: »Indtil vi er bedre bekendte, kan I kalde mig Hr. Baccalaureus. — I har ogsaa studeret, hører jeg?«

»Nej, jeg er Ridder og af Adel.«

Der blev en længere Tavshed herefter. Tilio tænkte, at han havde maaskee fornærmet den Fremmede. Nogen Ridder eller Adelig mindedes han ikke at have talt med før. Nu kunde han tydelig høre, at hans Ledsager havde Jærn

under Kappen; Sværdduppen tog ogsaa sommetider mod Isen.

Endelig fik han Lejlighed til at bryde Tavsheden: »Vi skal holde lidt mere til højre, ellers gaar vi i en Vaage.»

»Ligger det Herberg, I fører mig til, nærved Collegiehuset?»

»Nej, det kan man ikke sige, men Byen er jo kuns lille.

»De tre Roser» ligger ligeoverfor det sorte Kloster.»

»Det er dér, hvor Doktor Martin boer?»

»Ja. Kjender I ham?»

»Hvem veed ikke af ham at sige. Han er vel en af Eders Lærere, siden I læser ved Universitetet?»

»Han er ikke min Lærer, da jeg ikke studerer Theologien. Men jeg hører ham ofte, — det gjør de fleste Studenter her.»

»De siger, at han er til Sinds at brænde Pavens Bandbulle. Kjender I noget dértil?»

»Det gjorde han i Morges — lige paa den Plads, hvor vi nu gaar op. Jeg var selv til Stede.»

»I Morges! Det var Ret! — Saa spørges der vel snart mere Nyt, skal man see.»

»Ja, kanske. Hvad Nyt mener I for Resten?»

»Han faar vel ikke Lov at gaa i Fred mere. Og Kurfyrsten kan jo ikke beskytte ham, om ogsaa han vilde. — Men dérom skal I vel ikke have Underretning hos *mig*.»

»Da veed jeg heller intet. — Men her er nu »De tre Roser«, om I vil derind.»

»Tak, fordi I har viist mig Vejen,» sagde den Fremmede.

»Og følg nu selv med ind og drik med mig til Velkomst.»

»Saa maa I først sige mig jert Navn,» sagde Tilio og standsede.

»Mit Navn? Hvad Djævelen vil I med mit Navn?»

»Det bliver min Sag. Og min Sag, om jeg vil længere følges med jer.»

»Nuvel da! Jeg er Ridder Franz von Hohenwaldau. — Træd saa ind! Jeg betaler!»

Tilio var bleven forfrossen af Turen paa Isen. Og der var noget broget ved denne Person, som tåltalte ham efter Dagens Graahed.

Ridder Franz fik sin Pelskappe af, og var nu i en grøn Kjortel derunder, af de brugelige med mange, lige Læg ned fra Bæltstedet, snævre Ærmer og udskaarne Puffer ved Skuldrene. Det var ikke sært, at det havde klirret om ham paa Isen: en svær og lang Kaarde havde han ved Siden.